

Dato: 16. januar 2007
Kontor: Erhvervs- og Familie-
sammenføringskonto-
ret
J.nr.: 2006/4129-12
Sagsbeh.: LHA

Afgørelser fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol vedrørende artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og familiesammenføring med børn

Generelt

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) behandler normalt førstegangssager vedrørende familiesammenføring mellem forældre og mindreårige børn (børnesammenføring) som et spørgsmål om udstrækningen af konventionsstaternes positive forpligtelser efter artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK). EMD undlader derfor at foretage en prøvelse af, om betingelserne i EMRK artikel 8, stk. 2, er opfyldt. I stedet foretager EMD en proportionalitetsafvejning af de individuelle interesser over for de statslige interesser.

Som det fremgår af de afgørelser, der er refereret nedenfor, er der en række elementer, der er gennemgående i EMD's proportionalitetsafvejning, herunder først og fremmest årsagen til, at familien i den konkrete sag er afskilt. Hvis adskillelsen skyldes, at forældrene selv har valgt at efterlade barnet i hjemlandet og immigrere til en konventionsstat, vil dette forhold med stor vægt tale imod en forpligtelse til at tillade børnesammenføring. Dette vil desto mere være tilfældet, hvis der er forløbet lang tid fra immigrationen, til der ansøges om børnesammenføring, og hvis forældrene ikke hele tiden har vist hensigt til at blive forenet med det ansøgende barn. Herudover skal der bl.a. lægges vægt på: det ansøgende barns familiemæssige, sproglige og kulturelle tilknytning til hjemlandet, ansøgers alder og om der er væsentlige hindringer for, at familielivet kan udøves i hjemlandet og/eller i det hidtidige omfang.

Domme

Gül mod Schweiz – dom af 22. januar 1996 – ej krænkelse af artikel 8

Stikord: "Familieliv" mellem forældre og mindreårige børn + eget valg + herboende syg + behandling i hjemland + ej væsentlige hindringer for udøvelse af familieliv i hjemland

Fakta: Sagen omhandlede de schweiziske myndigheders afslag på opholdstilladelse til en syv-årig tyrkisk dreng. Drengens far var i 1983 udrejst af Tyrkiet og indrejst i Schweiz, hvor han havde søgt asyl. Moderen og parrets to børn blev tilbage i Tyrkiet. I 1987 indrejste moderen i Schweiz, efter at hun havde pådraget sig svære brandskader i forbindelse med et epileptisk anfald. Året efter fødte moderen parrets tredje barn, som blev anbragt uden for hjemmet i Schweiz, da moderen grundet sin sygdom ikke kunne tage vare på barnet. Efter faderen havde fået afslag på asyl, fik familien i Schweiz humanitær opholdstilladelse i februar 1990 under henvisning til moderens helbredstilstand samt længden af faderens ophold i landet. I maj 1990 søgte parret forgæves om familiesammenføring med den da 7-årige dreng.

Under sagen var der fremlagt en lægeerklæring fra 1989 om, at moderen muligvis ikke ville overleve, hvis hun skulle tilbage til Tyrkiet, og en tilsvarende erklæring fra 1991 om, at moderen havde behov for konstant medicinsk overvågning og behandling.

EMD fastslog indledningsvist, at der var et familieliv i artikel 8's forstand mellem faderen og sønnen, da sønnen blev født som en del af en familieenhed, og da der ikke forelå sådanne ekstraordinære omstændigheder, at familielivet kunne anses for brudt, selvom drengen kun var tre måneder, da faderen immigrerede, og selvom faderen de efterfølgende seks år kun havde meget begrænset personlig kontakt til sønnen. EMD fastslog herefter, at det ikke var i strid med artikel 8 at meddele afslag på børnesammenføring og lagde ved proportionalitetsafvejningen særligt vægt på, at faderen selv var skyld i den årelange adskillelse fra drengen, at det ikke var dokumenteret, at moderen ikke kunne modtage sin medicinske behandling på specialiserede hospitaler i Tyrkiet – EMD fremhævede i den forbindelse bl.a., at moderen havde været på besøgsophold i hjemlandet i 1995 – at forældrene ikke havde permanent opholdsstatus i Schweiz, og at der således strengt taget ("strictly speaking") ikke var hindringer for, at familielivet kunne udøves i Tyrkiet. EMD fremhævede i den forbindelse, at drengen havde en stærk sproglig og kulturel tilknytning til Tyrkiet, hvor han havde levet hele sit liv. EMD undlod at forholde sig til betydningen af det tredje fællesbarn, der var anbragt udenfor hjemmet i Schweiz.

Læs hele afgørelsen på:

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=668709&portal=hbkm&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>

Ahmut mod Holland – dom af 28. november 1996 – ej krænkelse af artikel 8

Stikord: "Familieliv" mellem forældre og mindreårige børn + eget valg + langvarigt processuelt/ulovligt ophold + ny familie i konventionsstat + ej væsentlige hindringer for udøvelse af familieliv i hjemland + ej væsentlige hindringer for udøvelse af familieliv i samme omfang som hidtil

Fakta: Sagen omhandlede en mandlig marokkansk statsborger, der i 1986 immigrerede fra Marokko til Holland og fik opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en hollandsk statsborger. Han fik efterfølgende hollandsk statsborgerskab, men bevarede tillige sit marokkanske statsborgerskab. Ved udrejsen efterlod han sine fem børn, herunder en knap seks-årig søn, hos børnenes mor i Marokko. I 1987 døde moderen, og børnene boede herefter hos deres bedstemor. Efter manden i 1990 var blevet skilt fra sin hollandske ægtefælle, indgik han ægteskab med en marokkansk statsborger bosiddende i Holland. Under henvisning til at børnenes bedstemor var døende, søgte manden i 1990 forgæves om familiesammenføring med den nu ni-årige dreng, der i løbet af årene havde været på adskillige besøgsophold i Holland. Under myndighedernes behandling af sagen (ca. 1 ½ år) opholdt drengen sig i Holland, hvor han gik i skole, og hvor to af hans voksne søskende havde fået opholdstilladelse som studerende.

EMD fastslog indledningsvist, at der var et familieliv i artikel 8's forstand mellem manden og sønnen, da sønnen blev født som en del af en familieenhed, og da der ikke forelå sådanne ekstraordinære omstændigheder, at familielivet kunne anses for brudt. EMD fastslog herefter, at det ikke var i strid med artikel 8 at meddele afslag på børnesammenføring og lagde ved proportionalitetsafvejningen særligt vægt på, at det var mandens eget valg at efterlade drengen i Marokko og immigrere til Holland, at der ikke var hindringer for udøvelse af familielivet i Marokko, at manden ikke var afskåret fra at fortsætte med at udøve familieliv med drengen i samme omfang som siden immigrationen, at drengen var født og opvokset i Ma-

rokko og derfor havde stærke kulturelle, sproglige og familiemæssige bånd til landet, og at drengen var blevet optaget på kostskole i Marokko.

Læs hele afgørelsen på:

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=668709&portal=hbkm&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>

Sen mod Holland – dom af 21. december 2001 – krænkelse af artikel 8

Stikord: *Børn med selvstændig tilknytning til konventionsstat + børns alder + forældres langvarige ophold i konventionsstat + væsentlige hindringer for udøvelse af familieliv i hjemland*

Fakta: Sagen omhandlede en tyrkisk familie, hvor manden havde boet i Holland siden 12-års alderen. Han var i 1982 kortvarigt i Tyrkiet, hvor han indgik ægteskab med en tyrkisk kvinde. Manden indrejste kort tid efter brylluppet på ny i Holland uden ægtefællen. Kvinden fødte i 1983 parrets datter i Tyrkiet. I 1986 immigrerede kvinden til Holland og efterlod datteren hos en tante i Tyrkiet. I Holland fik parret i henholdsvis 1990 og 1994 to yderligere fællesbørn. I 1992 søgte blev der forgæves søgt om familiesammenføring med den da 9-årige datter.

EMD fandt, at det var i strid med artikel 8 at meddele afslag på børnesammenføring. EMD fremhævede, at særligt to forhold adskilte denne sag fra *Gül* og *Ahmut*: for det første var forældrene i *Sen* fastere etablerede i konventionsstaten, og for det andet havde forældrenes to øvrige børn boet hele deres liv i Holland, hvor de gik i skole, og de havde kun en begrænset tilknytning til Tyrkiet. EMD fremhævede endvidere, at der pga. datterens unge alder (9 år på tidspunktet for ansøgning om opholdstilladelse) eksisterede et særligt behov for at tilgodese datterens integration i forældrenes kernefamilie. På den baggrund fandt EMD, at det var mest hensigtsmæssigt at videreudvikle familielivet i Holland, og at det derfor var uproportionalt at meddele afslag på opholdstilladelse.

Læs hele afgørelsen på:

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=668709&portal=hbkm&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>

Tuquabo-Tekle mod Holland – dom af 1. december 2005 – krænkelse af artikel 8

Stikord: *Ej eget valg + ny familie i konventionsstat + børn med selvstændig tilknytning til konventionsstat + børns alder + forældres langvarige ophold i konventionsstat + væsentlige hindringer for udøvelse af familieliv i hjemland*

Fakta: Sagen omhandlede en hollandsk, tidligere etiopisk, kvinde, der efter sin mands død under borgerkrigen i Etiopien i 1989 flygtede til Norge, hvor hun efter at have fået afslag på asyl i 1990 fik humanitær opholdstilladelse. I umiddelbar forlængelse heraf fik hun tilladelse til familiesammenføring med sine tre børn, herunder en datter født i 1981, som hun havde efterladt hos familie og venner i hjemlandet. Uagtet at kvinden fik assistance fra de norske myndigheder samt UNHCR, var det kun muligt at få et af børnene transporteret til Norge. I 1992 indgik kvinden ægteskab med en hollandsk, tidligere etiopisk, statsborger, der var kommet til Holland som flygtning, og i 1993 fik kvinden opholdstilladelse i Holland på baggrund af ægteskabet. Parret fik efterfølgende to fællesbørn født i 1994 og 1995, der var hollandske statsborgere. I 1997 søgte kvinden og hendes nye ægtefælle forgæves om familiesammenføring med kvindens da 15-årige datter. Datteren havde siden kvindens udrejse boet hos sin bedstemor, og det var ikke bestridt, at hun kunne fortsætte hermed. Det var dog oplyst, at bedstemoderen havde taget datteren ud af skolen, da datteren havde nået den giftemodne alder i hjemlandet.

EMD fandt, at det var i strid med artikel 8 at meddele afslag på børnesammenføring og lagde ved proportionalitetsafvejningen særligt vægt på, at det fremgik af sagens konkrete omstændigheder, at kvinden hele tiden havde haft til hensigt at blive forenet med datteren. Udover datterens oprindelige opholdstilladelse i Norge fremhævede EMD i den forbindelse særligt, at kvinden og ægtefællen havde fået fejlagtig juridisk rådgivning vedrørende betingelserne for børnesammenføring samt havde indrettet sig herefter – herunder flyttet til et dårligere kvarter for at leve op til et angiveligt boligkrav – og at ansøgningen om børnesammenføring blev indgivet i umiddelbar forlængelse heraf. EMD konstaterede herefter, at sagen kunne sammenlignes med *Sen*, da kvinden og hendes nye ægtefælle var fast etablerede i Holland, og da parrets to fællesbørn var født og opvokset i Holland og ikke havde nogen tilknytning til forældrenes hjemland. Dog var det ansøgende barn i *Sen* ni år på ansøgningstidspunktet, hvorimod datteren i den konkrete sag var 15 år og dermed havde nået en alder, hvor EMD normalt antager, at børn ikke længere har et stort behov for deres forældre. EMD fandt ikke, at denne aldersforskel kunne begrunde et andet resultat end i *Sen*, da datteren konkret havde et stort behov for sin mor, idet hun havde nået den giftmodne alder i hjemlandet og som følge heraf var blevet taget ud af skolen.

Læs hele afgørelsen på:

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=668709&portal=hbkm&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>

Afvisningsafgørelser

Cincil mod Holland – afvisningsafgørelse af 19. januar 1999

Stikord: *Børnesammenføring med bedsteforældre + ej væsentlige hindringer for udøvelse af familieliv i hjemland*

Fakta: Sagen omhandlede de hollandske myndigheders afslag på opholdstilladelse til en 12-årig tyrkisk dreng, som havde søgt om familiesammenføring med sine bedsteforældre i Holland. Bedstefaderen var immigreret til Holland i 1972, og bedstemoderen fulgte efter i 1983. Indtil dette tidspunkt havde bedstemoderen taget sig af drengen, da drengens far boede rundt omkring i Tyrkiet, og da moderen var alvorligt syg. Efter bedstemoderens immigration flyttede drengen ind hos sin onkel, som dog i ca. 1990 pga. sin økonomiske situation afslog at fortsætte med at huse drengen. I 1990 indrejste drengen derfor i Holland, hvor bedsteforældrene i 1991 fik tilkendt midlertidig forældremyndighed og på baggrund heraf forgæves søgte om familiesammenføring.

EMD afviste, at det var i strid med artikel 8 at meddele afslag og lagde ved proportionalitetsafvejningen særligt vægt på, at drengen havde en betydelig tilknytning til Tyrkiet, hvor adskillige familiemedlemmer boede, herunder drengens søskende og forældre, og at der ikke var hindringer for udøvelse af familielivet i Tyrkiet, ligesom der ikke var oplyst om hindringer for, at bedsteforældrene fortsat kunne yde økonomisk støtte til drengen i Tyrkiet. På den baggrund kunne det ikke føre til en ændret vurdering, at drengens situation formentlig var sværere i Tyrkiet end i Holland.

Læs hele afgørelsen på:

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=668709&portal=hbkm&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>

Knel og Veira mod Holland – afvisningsafgørelse af 5. september 2000

Stikord: *Eget valg + først ansøgning efter en årrække + børns alder + langvarigt processuelt/ulovligt ophold*

Fakta: Sagen omhandlede en hollandsk, tidligere surinamsk, statsborger, der i 1985 flyttede til Holland med sin ægtefælle og fik opholdstilladelse. Hun efterlod sit 3-årige særbarn hos barnets bedsteførelde i hjemlandet. I 1987 søgte kvinden om visum med henblik på ophold til barnet, hvilket myndighederne meddelte tilladelse til samme år. Visumet blev dog aldrig udnyttet, og kvinden gjorde gældende, at hun aldrig var blevet gjort bekendt med afgørelsen. I 1992 fik kvinden afslag på børnesammenføring. I oktober 1993 hentede kvinden barnet illegalt til Holland, da bedsteførelde var syge, og i oktober 1995 blev der på ny forgæves søgt om børnesammenføring.

EMD afviste, at det var i strid med artikel 8 at meddele afslag på børnesammenføring og lagde ved proportionalitetsafvejningen særligt vægt på, at det var kvindens eget valg at efterlade barnet i hjemlandet, at der først efter mange år blev ansøgt om familiesammenføring, og at barnet på tidspunktet for den endelige nationale afgørelse var 16 ½ år og dermed ikke havde samme plejebehov som et yngre barn.

Læs hele afgørelsen på:

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=668709&portal=hbk&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>

P.R. mod Holland – afvisningsafgørelse af 7. november 2000

Stikord: *Eget valg + først ansøgning efter en årrække + ægtefælle i konventionsstat død/skilt + ej væsentlige hindringer for udøvelse af familieliv i hjemland + ej væsentlige hindringer for udøvelse af familieliv som hidtil*

Fakta: Sagen omhandlede en kap verdisk statsborger, der i 1989 indrejste i Holland og fik opholdstilladelse på baggrund af ægteskab. Hun efterlod sine tre mindreårige børn hos børnenes bedstemor i hjemlandet. I 1992 døde kvindens hollandske ægtefælle, men kvinden forblev i Holland, hvor hun i 1995 fik statsborgerskab. I 1995 søgte kvinden forgæves om familiesammenføring med børnene (da 11, 13 og 17 år). Kvinden gjorde bl.a. gældende, at hun hele tiden havde forsøret børnene, og hun fremlagde en erklæring om, at bedstemoderen var for syg til at tage sig af børnene.

EMD afviste, at det var i strid med artikel 8 at meddele afslag på børnesammenføring og lagde ved proportionalitetsafvejningen særligt vægt på, at det var kvindens eget valg at efterlade børnene i hjemlandet, at kvinden først efter seks år søgte om børnesammenføring, selvom dette havde været muligt allerede i 1989, og at der ikke var hindringer ("strictly speaking obstacles") for udøvelse af familielivet i hjemlandet, ligesom kvinden ikke var afskåret fra fortsat at udøve familieliv med børnene i samme omfang som siden immigrationen.

Læs hele afgørelsen på:

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=668709&portal=hbk&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>

Kwakye-Nti og Dufie mod Holland – afvisningsafgørelse af 7. november 2000

Stikord: *Eget valg + børns alder + voksne børn + først ansøgning efter en årrække + ej væsentlige hindringer for udøvelse af familieliv som hidtil*

Fakta: Sagen omhandlede et hollandsk, tidligere ghanesisk, ægtepar, der indrejste i Holland i 1987 og søgte om asyl og humanitær opholdstilladelse. De efterlod deres tre mindreårige

børn i Ghana. Efter flere afslag fik parret i 1992 humanitær opholdstilladelse. Faderen søgte herefter om børnesammenføring med parrets tre sønner (da 20, 18 og 15 år), men fik afslag herpå. Børnene havde siden 1987 primært boet hos deres moster i Ghana.

EMD afviste, at det var i strid med artikel 8 at meddele afslag på børnesammenføring og lagde ved proportionalitetsafvejningen særligt vægt på, at der skulle sondres mellem den yngste og de to ældste sønner, der var myndige på ansøgningstidspunktet. For så vidt angik det to ældste, gjorde EMD gældende at relationer mellem voksne – i dette tilfælde forældre og myndige børn – ikke nødvendigvis er beskyttet af artikel 8, medmindre der er påvist et supplerende element af afhængighed. EMD konstaterede, at de to ældste sønner havde en stærk tilknytning til Ghana, og at der ikke var påvist en økonomisk afhængighed af forældrene. For så vidt angik den yngste søn lagde EMD vægt på, at han var blevet passet først af sin moster og herefter af sin vens far, og at han havde boet hele sit liv i Ghana og derfor havde en stærk sproglig og kulturel tilknytning til landet. EMD konstaterede, at det ikke fremgik, at forældrene havde påtaget sig et ”moralsk” eller finansielt ansvar overfor sønnerne efter udrejsen og frem til 1992. EMD fremhævede derudover, at de hollandske myndigheder havde gjort gældende, at de to ældste sønner om nødvendigt kunne forsørge den yngste, og at forældrene intet havde anført hertil. Endelig bemærkede EMD, at familien kunne opretholde sit hidtidige familieliv, som det havde været fra 1987 og frem.

Læs hele afgørelsen på:

<http://cmiskp.echr.coe.int/tpk197/view.asp?action=html&documentId=668709&portal=hbkm&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>

J.M. mod Holland – afvisningsafgørelse af 9. januar 2001

Stikord: *Eget valg + først ansøgning efter en årrække + børns alder*

Fakta: Sagen omhandlede en hollandsk, tidligere kap verdisk, statsborger, der i 1977 immigrerede til Holland. I 1989 fulgte ægtefællen og parrets to yngste børn. De to ældste børn, født i 1977 og 1979, blev på Kap Verde hos bedsteforældrene, da der ikke var penge nok til deres rejse. I Holland fik parret tre yderligere fællesbørn, hvis fødselsdatoer ikke fremgår af afgørelsen. I 1992 døde bedstefaderen, og bedstemoderen fik i 1993 opholdstilladelse i Holland. De ældste børn boede herefter for sig selv i bedsteforældrenes hus og blev passet af en nabo. Senere i 1993 søgte forældrene første gang om familiesammenføring med de ældste børn, men fik afslag.

EMD afviste, at det var i strid med artikel 8 at meddele afslag på børnesammenføring og lagde ved proportionalitetsafvejningen særligt vægt på, at det var mandens og senere kvindens eget valg at efterlade børnene i hjemlandet, at børnene havde stærke bånd til Kap Verde, hvor de altid havde boet og gået i skole, og at børnene var 13 og 16 år på ansøgningstidspunktet og voksne, da sagen blev indbragt for EMD.

Læs hele afgørelsen på:

<http://cmiskp.echr.coe.int/tpk197/view.asp?action=html&documentId=668709&portal=hbkm&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>

Lahnifi mod Holland - afvisningsafgørelse af 13. februar 2001

Stikord: *Eget valg + først ansøgning efter en årrække + ikke opretholdt kontakt med barn + ny familie i konventionsstat + ej væsentlige hindringer for udøvelse af familieliv som hidtil*

Fakta: Sagen omhandlede en mandlig marokkansk statsborger, der i 1987 immigrerede til Holland og efterlod sin tre-årige datter hos sin tidligere ægtefælle, som han året tidligere var

blevet skilt fra. I forbindelse med skilsmisken var datteren blevet boende hos moderen, der havde fået forældremyndigheden. I Holland giftede manden sig på ny og fik tre børn med sin nye ægtefælle. Ægtefællens nationalitet og de tre børns fødselsdatoer fremgår ikke af afgørelsen. I 1994 døde mandens tidligere ægtefælle, og datteren boede herefter hos sine bedsteforældre i Marokko, indtil hun i 1995 som 11-årig indrejste i Holland, hvor der forgæves blev søgt om børnesammenføring. Der blev bl.a. henvist til, at bedsteforældrene var for gamle til at tage vare på datteren.

EMD afviste, at det var i strid med artikel 8 at meddele afslag på børnesammenføring og lagde ved proportionalitetsafvejningen særligt vægt på, at det var faderens eget valg at efterlade datteren i Marokko ni år tidligere, at det ikke var godtgjort, at faderen havde opretholdt kontakten med datteren i den mellemliggende periode, at det ikke var godtgjort, at bedsteforældrene ikke fortsat kunne tage vare på datteren, og at afslaget på familiesammenføring ikke var til hinder for, at familielivet mellem faderen og datteren kunne udøves i samme omfang som siden skilsmisken og immigrationen.

Læs hele afgørelsen på:

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=668709&portal=hbk&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>

Mensah mod Holland – afvisningsafgørelse af 9. oktober 2001

Stikord: Eget valg + langvarigt processuelt/ulovligt ophold + først ansøgning efter en årrække + ny familie i konventionsstat + ej væsentlige hindringer for udøvelse af familieliv i hjemland + ej væsentlige hindringer for udøvelse af familieliv som hidtil + ægtefælle i konventionsstat død/skilt

Fakta: Sagen omhandlede en ghanesisk mand, der i 1982 i Ghana fik tvillinger med en kvinde, som han i 1983 blev skilt fra. I marts 1984 indrejste manden ulovligt i Holland og blev udvist. I juli 1984 indgik manden ægteskab med en hollandsk kvinde i Ghana, og parret boede herefter i en kort periode sammen med tvillingerne i Ghana. I 1985 indrejste parret i Holland, hvor manden fik opholdstilladelse på baggrund af ægteskabet og senere blev statsborger. Da børnene i 1995 som 13-årige indrejste på besøgsvisum i Holland og indgav ansøgning om børnesammenføring, havde faderen netop indgået sit tredje ægteskab i Holland, denne gang med en ghanesisk kvinde. Tvillingerne havde ifølge manden siden hans udrejse boet hos forskellige af hans venner, mens han havde betalt for deres underhold samt truffet alle beslutninger vedrørende deres liv. Manden anførte, at der ikke tidligere var blevet søgt om børnesammenføring, da hans to tidligere ægtefæller ikke havde ønsket dette. Det kom dog frem, at tvillingerne havde boet i syv/otte år hos deres bedstemor i Ghana, og at de havde regelmæssig kontakt til deres mor. Fra 1995 frem til oktober 2001, hvor EMD traf afgørelse i sagen, opholdt tvillingerne sig i Holland, hvor de bl.a. gik i skole.

EMD afviste, at det var i strid med artikel 8 at meddele afslag på børnesammenføring og lagde ved proportionalitetsafvejningen særligt vægt på, at det var mandens eget valg at efterlade tvillingerne i Ghana, at det var mandens eget valg at forblive i Holland efter sin skilsmisse og på ny indgå ægteskaber i Holland, at der først efter 10 år blev søgt om børnesammenføring, at manden ikke hele tiden havde vist hensigt til ("clear intention, confirmed by adequate action") at blive forenet med børnene, at der strengt taget ("strictly speaking") ikke var hindringer for udøvelse af familielivet i Ghana, og at der ikke var hindringer for, at manden kunne udøve familieliv med tvillingerne i samme omfang, som han havde gjort i perioden 1985 til 1995. For så vidt angår børnenes seks-årige ophold i Holland henviste EMD til, at børnene ikke havde søgt om opholdstilladelse fra hjemlandet, og at de hollandske myndig-

heder på intet tidspunkt havde stillet børnene en opholdstilladelse i udsigt. Familien kunne dermed ikke have en berettiget forventning om børnesammenføring.

Læs hele afgørelsen på:

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=668709&portal=hbk&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>

Adnane mod Holland – afvisningsafgørelse af 6. november 2001

Stikord: *Eget valg + ny familie i konventionsstat + først ansøgning efter en årrække + ej væsentlige hindringer for udøvelse af familieliv som hidtil*

Fakta: Sagen omhandlede en marokkansk mand, der i 1990 immigrerede til Holland og fik opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en marokkansk/hollandsk kvinde med hvem, han fik tre børn født henholdsvis i 1992, 1995 og 1999. Manden efterlod et særbarn født i 1989 i Marokko hos sin tidligere ægtefælle. I 1993 indledte manden en forældremyndighedssag i Marokko over særbarnet, som hans tidligere ægtefælle havde efterladt hos et familiemedlem. I januar 1996 fik manden tilkendt forældremyndigheden, og særbarnet boede herefter hos mandens forældre i Marokko. I august 1997 søgte manden forgæves om børnesammenføring med særbarnet.

EMD afviste, at det var i strid med artikel 8 at meddele afslag på børnesammenføring og lagde ved proportionalitetsafvejningen særligt vægt på, at det var mandens eget valg at efterlade særbarnet i Marokko hos barnets mor, at det ikke var godtgjort, at manden i perioden, hvor særbarnet boede hos moderen, havde haft nogen form for kontakt til barnet, at manden først i 1993 søgte om forældremyndigheden over barnet, at ansøgning om børnesammenføring først blev indgivet mere end halvandet år efter, at manden fik tilkendt forældremyndigheden, at der ikke var noget til hinder for, at familielivet fortsat kunne udøves i samme omfang som siden mandens immigration, at særbarnet havde en betydelig tilknytning til Marokko, og at det ikke var godtgjort, at mandens familiemedlemmer i Marokko ikke fortsat kunne passe særbarnet. EMD kommenterede ikke mandens nye ægtefælle og parrets børn i Holland.

Læs hele afgørelsen på:

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=668709&portal=hbk&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>

Ebrahim og Ebrahim mod Holland – afvisningsafgørelse af 18. marts 2003

Stikord: *Genopdragelse + eget valg + børns alder + ej væsentlige hindringer for udøvelse af familieliv som hidtil + langvarigt processuelt/ulovligt ophold*

Fakta: Sagen omhandlede en statsløs palæstinensisk dreng født i 1981 i Libanon. Efter at drengens far var død i starten af 80'erne, giftede hans mor sig på ny med en statsløs palæstinenser og fik sammen med den nye ægtefælle i alt fire børn (hvoraf tre blev født i Holland). I 1986 indrejste familien først i Tyskland og efterfølgende i Holland, hvor de i maj 1991 søgte om asyl/humanitær opholdstilladelse. I marts 1992 fik familien afslag herpå i første instans, hvilket de påklagede. Under klagesagens behandling opstod der uoverensstemmelser mellem drengen og stedfaderen – bl.a. som følge af, at drengen var involveret i et indbrud på sin skole – og stedfaderen besluttede, at drengen skulle sendes på genopdragelse i Libanon. I oktober 1994 indrejste drengen i Libanon, hvor han tog fast ophold hos sine bedsteforældre. Familien havde på dette tidspunkt ikke opholdstilladelse i Holland, og der var ikke blevet søgt om tilladelse til, at drengen kunne indrejse i Holland på ny. Drengens mor be-

kræftede efterfølgende eksplicit, at årsagen til drengens udrejse var, at han var blevet for vestligt orienteret, og at han derfor skulle lære om sit hjemlands sprog og kultur. I 1995 fik familien i Holland humanitær opholdstilladelse pga. den tidsmæssige udtrækning af deres sag, og i 1996 fik moderen og drengens fire halvsøskende hollandsk statsborgerskab. I oktober 1997 søgte drengen (da 16 år) om familiesammenføring med familien i Holland, men fik afslag. Under klagesagens behandling indrejste drengen i 2001 i Holland, hvor han opholdt sig frem til EMD's afgørelse. Drengen og hans mor anførte, at det var stedfaderen, der som familiens "autoritet" havde truffet beslutningen om at sende drengen til Libanon. Endvidere henviste de til, at de havde haft regelmæssig telefonisk kontakt, og at moderen og stedfaderen havde forsørget drengen. Endelig blev der henvist til, at familielivet ikke kunne udøves i Libanon, da moderen og de fire halvsøskende var hollandske statsborgere.

EMD afviste, at det var i strid med artikel 8 at meddele afslag på børnesammenføring og lagde ved proportionalitetsafvejningen særligt vægt på, at det var moderens og stedfaderens eget valg at sende drengen til Libanon, at der først blev søgt om genforening i Holland tre år efter drengens udrejse, at drengen på ansøgningstidspunktet var 16 år, og at der ikke var oplyst om hindringer for, at familielivet kunne fortsætte i samme omfang som det havde gjort, siden drengen blev sendt til Libanon. EMD bemærkede i forlængelse heraf, at adskillige af drengens familiemedlemmer boede i Libanon, at moderen og stedfaderen havde forsørget drengen, og at moderen havde været på en række besøgsophold i Libanon.

Læs hele afgørelsen på:

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=668709&portal=hbk&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>

I.M. mod Holland – afvisningsafgørelse af 25. marts 2003

Stikord: *Eget valg + ægtefælle i konventionsstat død/skilt + først ansøgning efter en årrække + ny familie i konventionsstat + børns alder + særbarn samvær med forælder i konventionsstat + ej væsentlige hindringer for udøvelse af familieliv i hjemland + langvarigt processuelt/ulovligt ophold*

Fakta: Sagen omhandlede en kap verdisk kvinde, der i 1986 indrejste i Holland og fik opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en hollandsk statsborger. Kvinden efterlod sit 1-årige særbarn hos barnets bedsteforældre på Kap Verde. I 1989 fik kvinden et barn med en hollandsk mand, og i 1990 blev hun skilt fra sin ægtefælle. I 1992 blev kvinden hollandsk statsborger. I 1993 fik særbarnet første gang afslag på opholdstilladelse. I 1995 indrejste særbarnet i Holland på visum, og der blev på ny forgæves søgt om børnesammenføring. Særbarnet opholdt sig herefter ulovligt/processuelt i Holland frem til EMD's afgørelse i 2003 og gik i denne periode i skole, ligesom særbarnet fik studiestøtte og var registreret i offentlige registre. Kvinden oplyste, at der først blevet søgt om børnesammenføring i 1993, da hendes tidligere ægtefælle ikke havde ønsket at bo sammen med særbarnet, at bedsteforældrene var for syge til fortsat at passe særbarnet, og at hendes hollandske barn ikke kunne følge med til hjemlandet, da barnet havde regelmæssigt samvær med sin hollandske far.

EMD afviste, at det var i strid med artikel 8 at meddele afslag på børnesammenføring og lagde ved proportionalitetsafvejningen særligt vægt på, at det var kvindens eget valg at efterlade sit dengang 20-måneders gamle barn i hjemlandet for at immigrere til Holland, at kvinden fandt sig i, at hendes tidligere ægtefælle ikke ønskede at bo med særbarnet, at kvinden valgte at forblive i Holland efter skilsmissen, at kvinden først søgte om børnesammenføring seks et halvt år efter sin indrejse i Holland, at kvinden herefter først på ny søgte om børnesam-

menføring fire år efter skilsmissen, at det ikke var godtgjort, at familielivet ikke kunne udøves i hjemlandet, at særbarnet på tidspunktet for den endelige nationale afgørelse var ca. 17 år og derfor ikke havde samme plejebehov, som yngre børn har, og at adskillige slægtninge boede på Kap Verde. For så vidt angår særbarnets otte-årige ophold i Holland henviste EMD til, at barnet var indrejst på besøgsvisum, og at barnet havde fået adskillige afslag på opholdstilladelse. Familien kunne dermed ikke have en berettiget forventning om børnesammenføring. Med hensyn til kvindens hollandske barn anførte EMD, at kvinden i forbindelse med den nationale behandling af sagen ikke havde gjort gældende, at barnet ikke kunne følge med til Kap Verde, og at hverken barnet eller barnets hollandske far var inddraget i søgsmålet ved EMD.

Læs hele afgørelsen på:

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=668709&portal=hbk&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>

Chandra mod Holland – afvisningsafgørelse af 13. maj 2003

Stikord: Eget valg + først ansøgning efter en årrække + børns alder + ej væsentlige hindringer for udøvelse af familieliv i hjemland + ikke henvises til bestemt sted i hjemland + langvarigt processuelt/ulovligt ophold

Fakta: Sagen omhandlede en indonesisk kvinde, der i 1992 immigrerede til Holland og fik opholdstilladelse på baggrund af samliv med en hollandsk statsborger. Hun fik efterfølgende hollandsk statsborgerskab. Kvinden efterlod sine fire børn – født i 1979, 1980, 1983 og 1985 – hos børnenes far i Indonesien. I april 1995 fik kvinden forældremyndigheden over børnene, men der blev ifølge kvinden ikke søgt om børnesammenføring, da hendes hollandske samlever ikke ønskede dette. I januar 1997 ophævede parret samlivet, og efterfølgende indrejste børnene på visum i Holland og søgte forgæves om opholdstilladelse. Frem til EMD's afgørelse i 2003 opholdt børnene sig processuelt i Holland. Kvinden anførte, at hun var traumatiseret som følge af hendes tidligere ægtefælles voldelige adfærd. I forbindelse med myndighedernes behandling af sagen blev der fremlagt en psykiatererklæring om, at kvindens situation ville blive forværret, såfremt hun skulle vende tilbage til hjemlandet.

EMD afviste, at det var i strid med artikel 8 at meddele afslag på børnesammenføring og lagde ved proportionalitetsafvejningen særligt vægt på, at det var kvindens eget valg at efterlade børnene i hjemlandet, at ansøgningen om børnesammenføring først blev indgivet fem år efter kvindens immigration, at der ikke var noget til hinder for udøvelse af familieliv i hjemlandet, at børnene havde stærke bånd til Indonesien, hvor de havde boet hele livet, og hvor bl.a. deres far boede, at de to ældste børn var voksne på tidspunktet for den endelige nationale afgørelse, og at de to yngste børn på tidspunktet for den endelige nationale afgørelse var henholdsvis 15 og 13 år og dermed ikke havde samme plejebehov, som yngre børn har. EMD anførte, at børnenes langvarige processuelle ophold ikke kunne forbedre børnenes retsstilling, da de var indrejst i Holland på et kortvarigt besøgsvisum i stedet for at søge om opholdstilladelse fra hjemlandet, hvorfor familien ikke kunne have en berettiget forventning om børnesammenføring. Vedrørende kvindens psykiske helbredstilstand tilsluttede EMD sig de hollandske myndigheders argument om, at kvinden og børnene kunne henvises til at tage ophold andre steder i hjemlandet, end hvor hendes tidligere ægtefælle boede.

Læs hele afgørelsen på:

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=668709&portal=hbk&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>

Ramos Andrade mod Holland – afvisningsafgørelse af 6. juli 2004

Stikord: *Eget valg + ægtefælle i konventionsstat døds/skilt + først ansøgning efter en årrække + ny familie i konventionsstat + ej væsentlige hindringer for udøvelse af familieliv i hjemland*

Fakta: Sagen omhandlede en kap verdisk kvinde, der i 1993 immigrerede til Holland og efterlod sine døtre på henholdsvis tre og fem år hos deres bedstemor på Kap Verde. Døtrene far havde aldrig været involveret i deres liv. Kvinden fik i september 1995 opholdstilladelse i Holland på baggrund af fast samliv med en hollandsk statsborger og fik i 1999 hollandsk indfødsret. Forud herfor havde hun i en periode samlevet med en hollandsk mand, der fejlagtigt havde fortalt hende, at det ikke var muligt at få døtrene til Holland. I november 1996 søgte moderen om børnesammenføring og henviste i den forbindelse bl.a. til, at hun hele tiden havde forsørgt døtrene, og at der ikke længere var nogen til at tage vare på dem i hjemlandet, da bedstemoderen ifølge en lægeerklæring var for syg. Under henvisning til *Sen* argumenterede kvinden endvidere for, at hun og hendes samlever – nu ægtefælle – var fast etablerede i Holland, hvor begge arbejdede, og at det ikke havde været hendes intention at være permanent adskilt fra døtrene.

EMD afviste, at det var i strid med artikel 8 at meddele afslag på børnesammenføring og lagde ved proportionalitetsafvejningen særligt vægt på, at kvinden selv havde valgt at forlade døtrene, der dengang kun var henholdsvis tre og fem år og dermed "completely dependent on others", at kvinden valgte at forblive i Holland på trods af sin første samlevers oplysninger, at kvinden endvidere valgte at forblive i Holland efter afslutningen af hendes første samlivsforhold, at der først blev søgt om børnesammenføring mere end et år efter, at kvinden fik opholdstilladelse i Holland, at døtrene var født og opvokset på Kap Verde, og at der ikke var væsentlige hindringer for udøvelse af familielivet på Kap Verde.

EMD fremhævede i den forbindelse, at der modsat i *Sen* ikke var børn i Holland, der var afhængige af kvinden, og som ikke havde tilknytning til hjemlandet. EMD kommenterede ikke kvindens hollandske ægtefælle.

Læs hele afgørelsen på:

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=668709&portal=hbk&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>

Benamar mod Holland – afvisningsafgørelse af 5. april 2005

Stikord: *Eget valg + først ansøgning efter en årrække + ny familie i konventionsstat + børns alder + ej væsentlige hindringer for udøvelse af familieliv i hjemland + langvarigt processuelt/ulovligt ophold*

Fakta: Sagen omhandlede en marokkansk kvinde, der i forbindelse med sin skilsmisse i 1988 overlod forældremyndigheden over sine fire børn – født i 1979, 1981, 1983 og 1985 – til sin tidligere ægtefælle. I 1991 fik kvinden opholdstilladelse i Holland på baggrund af ægteskab med en marokkansk statsborger med permanent opholdstilladelse. I 1997 døde kvindens tidligere ægtefælle, og kvinden fik tilkendt forældremyndigheden over børnene i Marokko. Senere i 1997 indrejste børnene illegalt i Holland og søgte forgæves om opholdstilladelse. Fra 1997 frem til EMD's afgørelse i april 2005 opholdt børnene sig processuelt i Holland. EMD afviste, at det var i strid med artikel 8 at meddele afslag på børnesammenføring og lagde ved proportionalitetsafvejningen særligt vægt på, at kvinden selv havde valgt at efterlade børnene i Marokko, at der gik seks år fra kvinden fik opholdstilladelse i Holland, til der blev søgt om børnesammenføring, at børnene havde en stærk sproglig, kulturel og familie-

mæssig tilknytning til Marokko, at børnene på tidspunktet for den endelige nationale afgørelse var voksne, at det ikke var godtgjort, at børnene ikke kunne klare sig selv i Marokko med fortsat økonomisk støtte fra kvinden, og at der ikke var uoverstigelige hindringer ("insurmountable objective obstacle") for udøvelse af familielivet i hjemlandet. EMD bemærkede i den forbindelse, at kvindens ægtefælle var marokkansk statsborger. EMD bemærkede endvidere, at det forhold, at børnene havde boet i Holland siden 1997 ikke kunne føre til en ændret vurdering, da børnene var indrejst illegalt i stedet for at søge om opholdstilladelse fra hjemlandet, hvorfor familien ikke kunne have en berettiget forventning om børnesammenføring.

Læs hele afgørelsen på:

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=668709&portal=hbk&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>

Magoke mod Sverige – afvisningsafgørelse af 14. juni 2005

Stikord: *Eget valg + divergerende oplysninger + ny familie i konventionsstat + visum + ej væsentlige hindringer for udøvelse af familieliv som hidtil + først ansøgning efter en årrække*

Fakta: Sagen omhandlede en mand fra Tanzania, der i 1994 indrejste i Sverige og i 1995 fik opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en svensk kvinde. I 1997 fik parret et barn, og i 2000 fik manden svensk statsborgerskab. Manden oplyste ved indreisen i Sverige, at han havde to særbørn i Tanzania, herunder en pige født i 1992, som han i 1998 søgte om at få til Sverige. Manden havde siden indreisen afgivet divergerende oplysninger til myndighederne om, hvorvidt han havde boet sammen med pigen og om pigens opholdssted i Tanzania. Manden anførte, at han ikke kunne tage ophold i Tanzania pga. sin svenske ægtefælle og parrets fællesbarn.

EMD afviste, at det var i strid med artikel 8 at meddele afslag på børnesammenføring og lagde ved proportionalitetsafvejningen særligt vægt på, at det var mandens eget valg at efterlade sin dengang kun to et halvt år gamle datter i hjemlandet, at EMD på baggrund af mandens divergerende oplysninger lagde til grund, at manden aldrig havde boet sammen med datteren, at manden først efter fire år i Sverige søgte om børnesammenføring, at manden ikke havde godtgjort, at datteren ikke kunne bo hos sin mor – hvilket datteren i hvert fald havde gjort i en periode i hjemlandet – at datteren var født og opvokset i Tanzania, hvor adskillige andre familiemedlemmer boede, at datteren aldrig havde været i Sverige, og at afslaget på børnesammenføring ikke forhindrede manden i at udøve familieliv med datteren i sammen omfang som hidtil via telefon og breve, ligesom manden fortsat kunne støtte datteren økonomisk. EMD bemærkede i den forbindelse, at datteren havde mulighed for at søge om et besøgsvisum til Sverige.

Læs hele afgørelsen på:

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=668709&portal=hbk&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>

Haydarie mod Holland – afvisningsafgørelse af 20. oktober 2005

Stikord: *Generelt ok at stille forsørgelseskrav i familiesammenføringsager*

Fakta: Sagen omhandlede en hollandsk, tidligere afghansk, kvinde der i 1998 flygtede til Holland sammen med et af sine børn, da hendes ægtefælle var blevet fængslet af Taleban. Hun efterlod sine tre øvrige børn hos deres bedstefar i Afghanistan. Efter at have fået afslag på asyl fik kvinden og barnet i 1999 opholdstilladelse pga. den generelle situation i Afghanistan.

Som følge af en reform af den hollandske udlændingelov blev kvindens opholdstilladelse i april 2001 konverteret til en asyltilladelse. I maj 2001 søgte kvinden om børnesammenføring med de tre børn. Alle tre boede børn boede da hos et familiemedlem i Pakistan. De hollandske myndigheder meddelte afslag under henvisning til, at kvinden ikke kunne forsørge børnene, da hun modtog kontanthjælp. Efter de hollandske regler på ansøgningstidspunktet kunne forsørgelseskravet bl.a. fraviges, hvis referencen – gennem en periode på tre år – kunne dokumentere forsøg på opnåelse af beskæftigelse. Dette kunne kvinden ikke dokumentere.

EMD præciserede indledningsvis, at det afgørende i sagen var, om det var berettiget af de hollandske myndigheder at kræve, at kvinden opfyldte et forsørgelseskrav som betingelse for familiesammenføring. EMD udtalte i den forbindelse generelt, at det normalt er rimeligt at forlange, at den person, der søges om familiesammenføring under henvisning til, kan sørge for de ansøgende familiemedlemmers basale underhold. I den konkrete sag fandt EMD, at det var rimeligt at stille et krav om, at kvinden havde en fast indtægt, da der ikke var oplysninger om, at kvinden faktisk havde gjort nogen form for indsats for at komme i beskæftigelse. Det forhold, at kvinden passede sin handikappede søster, fandt EMD ikke kunne føre til en ændret vurdering, da de hollandske myndigheder ville kunne bistå kvinden hermed.

Læs hele afgørelsen på:

<http://cmiskp.echr.coe.int/tpk197/view.asp?action=html&documentId=668709&portal=hbk&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>